

England: Parliament. H.
DECLARATIO
Parlamentī Angliæ

DE
Expeditione Exercitūs eorum in
SCOTIAM.

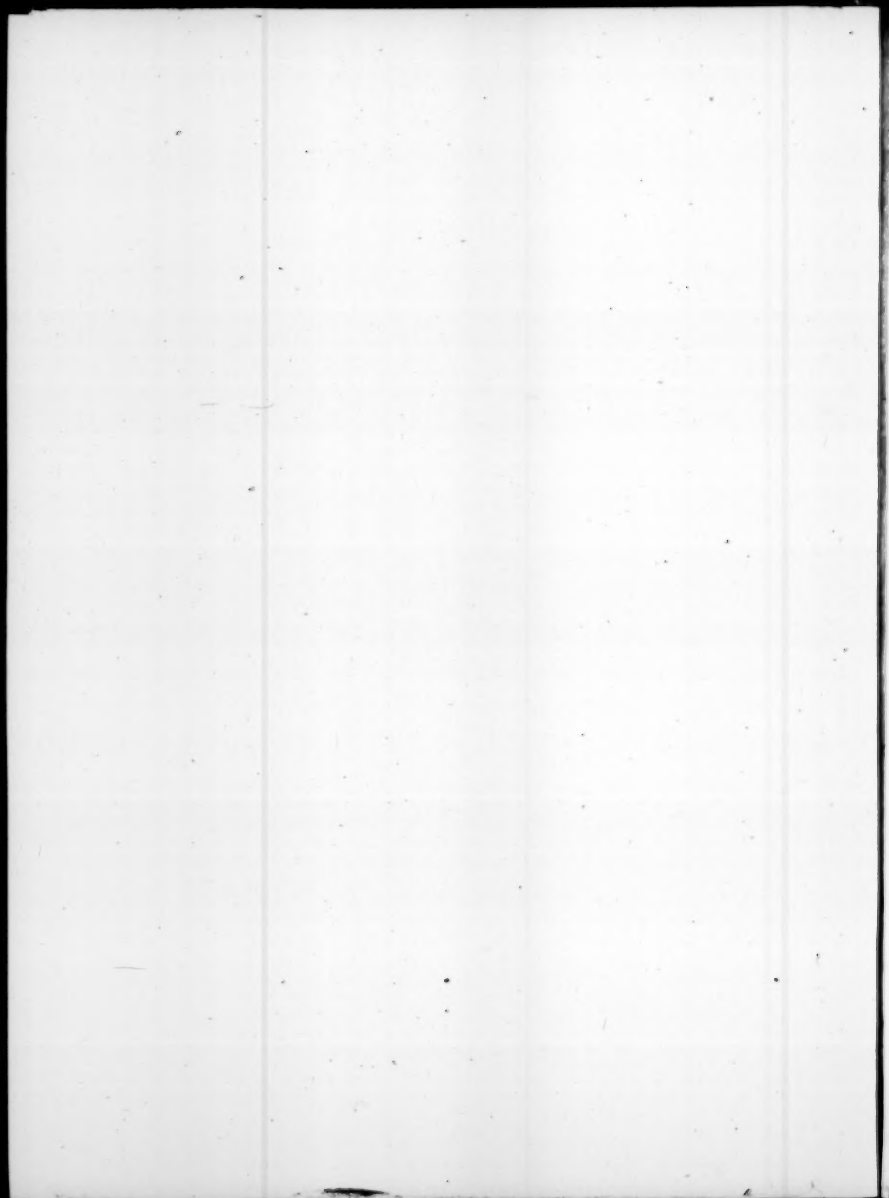

Die Mercurii, Junii 26. 1650.

A Parlamento decretum est, ut Concilium Statūs Declarationem hanc typis mandari & in vulgus emitti curet.

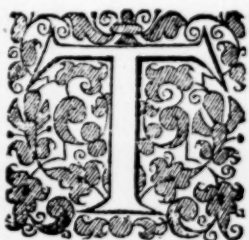
Henr. Scobeil Cler. Parl.

Londini, Typis Guil. Du-gard, jussu Concilii Statūs.
Anno 1650.

DECLARATIO PARLAMENTI ANGLIÆ DE Expeditione Exercitûs eorum in SCOTIAM.

Ut tantisque calamitatibus comitatum inevitabiliter est quodcunque Bellum, ut nullum omnino, nisi *Justitiâ* fundatum, & *Necessitate*, vel suscipi, vel promoveri debeat; inter eos præcipuè, quibus utrinque non desunt mutue defensionis Argumenta, & arctius *amicitiæ* vinculum efficere oporteat ejusdem Religionis Professio.

Hujus rei pensitatio diu diu inuit Parliamentum Angliæ (quamvis nec *justa* defuit *causa*, nec *procuratio* magna) nè vires suas contra Scotiam exereret; ut scilicet sanguinis effusionem devitaret; aliâsque calamitates, quæ promiscuè illos etiam involverent, qui in ea Natione rei forsitan eorum criminum, quæ hoc bellum impellunt, non fuere. Et quorum Consilia, cum quid eorum interit, rectè perceperint, in eundem nobiscum scopum possint collimare.

Non cessavit interea *Parlamentum Angliæ*, quin modis omnibus, iisque amicissimis, contenderit, ut discrepantiæ omnes, compensatione factâ, componerentur, nec properanter ad ultimum remedium (quamvis rejectæ toties sint conditiones pacificatoriæ) confugit; iummâ expectans patientiâ, an Divina Providentia viam ullam aliam potius quàm *Arma* detegeret, quâ iustissimis suis Posulatis tandem satisfaceret.

Notatis vero eorum *Actiionibus* & *Declarationibus*, intellectis etiam quæ movent, quæ moliuntur, inimicissimos esse pacem Republica nostra liquidò apparet; & hostilem adhuc eundem inesse illis animum, quamvis mirabiliter innotuit Dei digitus contra nuperam eorum Invasionem.

Destinata sedulò prosequuntur, nec tempus aliquod in *Apparatibus* suis, nempe foris negotiando, domi cuncta adaptando, perdidere.

His igitur rectè pensatis, *Parlamentum Angliæ*, ex Officio suo, quo Reipublicæ tenentur (cujus Tutela illis commissâ) iustum omnino & necessarium censuit Exercitum è vestigio in *Scotiam* mittere. Quæ *IUSTITIA*, & *NECESSITAS*, nec non *CONSILIA* nostra in sequentibus explicata erunt.

Omissâ igitur prolixâ injuriarum recensione, quibus à Delegatis *Scotiæ*, (dom in *Anglia* adhuc manebant, amicitiam summam, & in eadem causâ unanimitatem prætendentes) laceßiti fuimus, ut nempe *Actiiones Legislativæ Potestatis* usurpare conati sint; ut conjunctum in illas jus ambire, & de Jure illo contestari ausi; ut denique Populum hujus Reipublicæ (Consilia nuperi Regis interea sub prætextu *Fæderis* promoventes) ab Officio suo erga *Parlamentum* seducere, ut illis mox *Angliam* invaduris consentirent, conati sint. Quod frequentibus populi motibus, & insurrectionibus in *Anglia* eodem tempore erumpentibus nempe anno 1648 liquidò satis apparuit.

Qui periculosissimus tot undique motuum concursus *Tyrannidem*, & misérias omnes in capita nostra reduxisset, nisi brachium suum *Deus* Omnipotens (qui causam hanc pro sua vendicare dignatus est) mirabiliter exeruisset, contra tot hostes & numeris, & apparatibus longè nobis superiores. Sed omisiss his, aliisque, ad illud, quod *IUSTITIAM* Consilii impræsentiarum nostri demonstrabit, nempe *Invasionem Angliæ* Autoritate

Autoritate & mandato Parlamenti *Scotiae*, veniamus; omnibus in hoc consentientibus, ut *Anglia* in prædam illis cederet; quamvis lites quædam inter illos, penès quos esse debuit suprema potestas, ideòque maxima promovendi utriusque partis commoda opportunitas, sub specioso *Fæderis prætextu*, acciderunt.

Huc spectabat, quòd *Scoti* anno 1648 Oppida *Bervicum*, & *Carleolam* occuparunt, eisque Præsidia imposuerunt, contra Pactum Parliamentorum utriusque Nationis anno 1640, quo cautum fuit, nè Præsidia illis Oppidis, ullisve aliis in utriusque Nationis Margine sitis imponerentur. Quod ab *Anglis* religiosissimè observatum fuit.

Consensum quoque est eodem Pacto, trium Mensium Commotionem bellum quodcunque præcessuram. Hæc tamen Invasio (autoritate scilicet Parlamenti *Scotiae*) durante Pacto, & sine aliqua (quod opportuit) prævia Hostilitatis Declaratione facta fuit; eodem etiam tempore, quo Delegati à Parlamento *Angliæ*, *Edinburgi* agentes, operam navabant, ut tractatu aliquo (quod etiam *Scoti* recusabant) lites dirimerentur. Impium quoque hoc eorum Propositum profecuti sunt, non solummodo adscitis sibi factionis nuperi Regis hominibus, Ductore *Langdalo*: sed alios etiam Milites, tam *Scotos* quàm *Anglos*, qui stipendiis Parlamenti *Angliæ* militabant in *Hybernia*, ab Officiis suis pellexerunt, ut sibi in perfidiosa hac invasione auxiliarentur. Postquam verò mirabili erga nos Dei bonitate, debellati omnino, & puniti sunt perfidi hi Oppugnatores; Exercitus noster, nostrâ autoritate, invitantibus insuper *Scotiæ* Delegatis *Edinburgi* sedentibus (missis idcirco ad Castra *Anglicana* prope *Bervicum*, cum literis Fidei Carro, & *Straugberno*) in *Scotiam* progressus est. Postea quoq; ulterius orantibus pro Regno *Scotiæ* *Argilio* Marchione, Domino *Elco*, aliisque, magna pars Excercitus nostri ad *Edinburgum* ferè progressa est, ad confirmandos animos *Scotici* excercitus, tunc temporis de conditionibus cum Comitibus *Crafordiæ*, *Lindseie*, *Lanerici*, & *Georgio Monroe*, reliquisque eorum hostibus ad *Sterlini* pontem agentis. Re ad votum eorum confectâ, Exercitus noster summâ gratulatione pro mirabili, quem Deus dederat, successu exceptus est.

Tum verò redeunte Excercitu ad Boreales *Angliæ* Partes (non dum hoste illic plenè debellato) enixè rogantibus *Scotis*, magna

pars ejus in *Scotia* relicta est ; donec Natio illa, stabilitâ pace, & copiis quas vellent comparatis, in tuto esset. Hoc feliciter confecto negotio, in *Angliam* reversi sunt *Exercitus* nostri, *Sospitatores* (Dei benedictione) nationis *Scoticae*, maximorum illis bonorum, & potestatis, quâ nunc fruuntur, largitores. Hoc enim tunc agnoscebant *Scoti*, gratam, firmamque cum *Anglia* amicitiam colere exoptantes.

Nunc tamen, depositâ pristinorum beneficiorum memoriâ, necnon Protestationibus de *Iustitia* & *Traâtatibus* (communi societatis humanæ obligamentis) pro nihilo habitis, vires suas in exitium eorum, quorum beneficio eas adepti sunt, exerere conantur.

Regimini nostro rursus se immiscere contendunt, & statuere quid in illo sit fundamentale ; dirigere, necnon minari, nisi quod jam stabilitum sit permutemus, eorumque voluntati & emolumento accommodemus. Quod liquidissimè apparet Protestatione factâ, & nobis per Delegatos eorum Comitum *Louthianum*, *Ioannem Chisleyum*, & *Glendonningum* missâ. Cui nos Declaratione brevi (cum his excusâ) responsum dedimus. Hi tamen Delegati à Parlamento *Scotiae* approbati, nec ullâ omnino censurâ notati, quamvis poscente Parlamento *Angliae*, à quo salvâ custodiâ *Bervicum* usq; missi, ut traderentur constitutis à Parlamento *Scotiae*, qui illos reciperent.

Sed quoniam *Injuriae*, & *Provitaciones* (quamvis acerbæ) sine bello præteriri & possint & debeant, quamvis justum sit ejusmodi bellum, si non item sit necessarium, hoc suadente *Prudentiâ* & *Christianitate*, Parlamentum *Angliae* NECESSITATEM (explicatâ jamjam *Iustitiâ*) quæ illos ad hanc Expeditionem impellit, hic declarat.

Primò Postulationes perhumanæ, amicabileſque de compensatione detrimentorum, & jacturæ maximæ, quæ per illos, illorumque Invasionem passâ est hæc Natio, denegatæ, rejectæque fuere ab hoc ipso scdente, dominantèque Parlamento *Scotiae*; quò factò injurias illas & detrimenta in se suscepit. Quæ grandem nimis efficiunt Summam, si plenè æstimantur omnia ; & *Scotis* imputetur quodcunque passâ est hæc *Respublica* per illos, illorumque Inducentiam, perturbatione *Hyberniae*, defectione *Classis Anglicanæ*, & tot in hac Natione *Motibus*, illâ videlicet ætate, quâ *Scoti Angliam* invasere ; additâ his omnibus ipsâ Invasione.

Porro statutum esse illis *Angliam* rursus invadere manifestum fiet, si recordemur, Primò, quòd cum expiamenta Invasionis prioris pos-

fulavimus, *Hostes se Regimini hujus Reipublicæ, omnibusque qui illi adhærebant, apertis verbis declarabant, & semina motuum seditionisque inter nos serebant.*

2. Malè proposita sua prosequuntur; cdmque nullam omnino vel Autoritatis vel Domini speciem in nos vindicare possunt; id tamen in se audacter susceperunt, *Carolus Stuartum Regem Angliæ & Hybernæ in Scotia Proclamare, & cum eo agitantes, auxilium suum contra hanc Nationem promittere.*

3. Ante nuperam Scotorum Invasionem, *Parlamentum Angliæ, quod futurum erat, prospiciens; Apparatus etiam eorum, & quales ad eorum Partes pellexissent, sedulò notans, nec de eventu dubitans, Delegatos illuc ad agitandum (ut sanguini parceretur) misit. Omnis verò Agitatio ab illis recusata; nec datum aliud Responsum quàm subitus in Angliam Exercitus eorum Progressus. Nunc etiam, cùm amicabile Propositum Agitationis de pace denovo recusatum sit, ut aliam expectemus Invasionem à ratione non est alicui.*

4. Declarationes contra nos, ut *Sectarios* edidere, quales contra *Montisrosanum, & socios ejus; in eadem classe nos cum Papistis & Malignis reputantes; quamvis ignorare non possunt fidem, quam profitemur; qui exoptamus Deum in spiritu venerari, gaudentes in Iesu Christo, non in carne nobis confidentes; spem ponentes nostræ justificationis, & remissionis peccatorum in sanguine Christi, & salutis per liberam Dei gratiam; ex animis nostris lugentes, quòd sint qui gratiam Dei in lasciviam convertunt: contra quos parati sumus testimonium ferre, cupientes lascivibundos illos à Magistratibus castigari. Non possumus non existimare Cupidinem Dominatùs & Emolumentum (sub prætextu Fæderis & Presbyterii) pluris esse apud illos quàm pacem & charitatem Evangelii. Quibus longè inferiora reputari debent ea, quæcunque nominibus Discipline, vel Regiminis Ecclesiastici vocitantur. Propter quæ etiam nè minima quidem violatio prædictarum pacis & charitatis fieri oportet.*

Patefactis jam istorum consiliis, summa nobis incumbit N ECESSITAS, ut enixè annitmur (Deo juvante) illis occurrere; nè unquam permittere, ut opportuno ipsis, nobis pessimo tempore, aliam Angliæ Invasionem lucrifaciant; cum destinata sua, & Extororum auxiliis, & quorundam Nationis nostræ conjurationibus perfecere; nè nimis impensis exhauriamur
plures

plures simul visceribus nostris alendo Excercitus ; nec contributi-
onibus, prædationibus, & barbara *Scotici Excercitus* insolentiâ (si
rursus intrent) vexemur ; denique nè instructum Excercitum cir-
ca limites perpetuò alere cogamur ; ut Scotorum incurfibus, qui
solam opportunitatem præstolantur, occurramus, à quo quidem
onere gravissimo ut populos Anglicanos (qui diu id, Scotorum
operâ, ingemiscentes sustinuerunt) sublevemus, maxima nunc no-
bis incumbit cura. Quod etiam onus ut populo imponeretur,
pars non minima consilii eorum fuit ; ut hinc populi impensa-
rum magnitudine vexati (non reputantes urgentem adhuc earum
necessitatem) hujus Regiminis impatientes, Scotorum consiliis
adhærescere, factionem eorum inter nos promovere, Designatis
etiam eorum, datâ opportunitate, inservire idonei redderentur.

Et quamvis injuriæ, proritationesque eorum (ut prædictis
constat) modum excessere ; nec aliud relictum contra injuriosos
remedium, aut *vindicatio*, nisi quod præstet *gladius* ; quod etiam
(prosperante Deo) ad reddenda illis quæ meruerunt, provocare
possit, si illorum vestigiis ingrederemur ;

Deum tamen attestamus, nec *Dominationem*, nec *Vindictam*, nec
aliud seculi hujus *emolumentum* nos ad magnum hoc *inceptum* im-
pellere ; sed divinæ gloriæ *Promotionem*, justæ *Libertatis* (Deo pote-
statem præbente) *firmationem* ; *Compensationem præteritorum*, & in
futurum *securitatem* ab ejusmodi malis & injuriis. Quæ omnia, ut
conari nobis JUSTUM est & NECESSARIUM (sci-
licet ut nostra mala, & reatus eorum antevertamus) ita sine san-
guine assequi, maximo esset nobis gaudio ; utque cuncti utri-
usque Nationis, qui Deum timent, ducantur, depositâ omni spe
& confidentiâ carnali in potentia sinceræ Religionis & sanctita-
tis convenire ; Deumque secundum sacram ejus voluntatem in
verbo revelatam venerari ; Quam Normam omnium actionum, &
vitarum nostrarum perpetuò agnoscere exoptamus.

Hen. Scabell Clericus Parliamenti.

DECLA-

DECLARATIO Parlamenti Angliæ

DE

Nuperis eorum Conatibus, ut viâ pacificâ Discrepantias omnes dirimerent, & Errores tollerent inter Rempublicam *Anglicanam* & Regnum *Scotiæ*.

Huic annexæ sunt postremæ Delegatorum *Scotorum* Chartæ, typis excusæ, cum Parlamenti de illis censura.

Literæ etiam Parlamenti *Angliæ* Parlamento
SCOTIÆ,

Cum *SCOTORUM* Responso;

Cui replicat hæc Declaratio.

Die Sabbati Julii 14. 1649.

Declaratio hæc primâ & secundâ vice lecta, quæstione propositâ, suffragiis confirmata fuit.

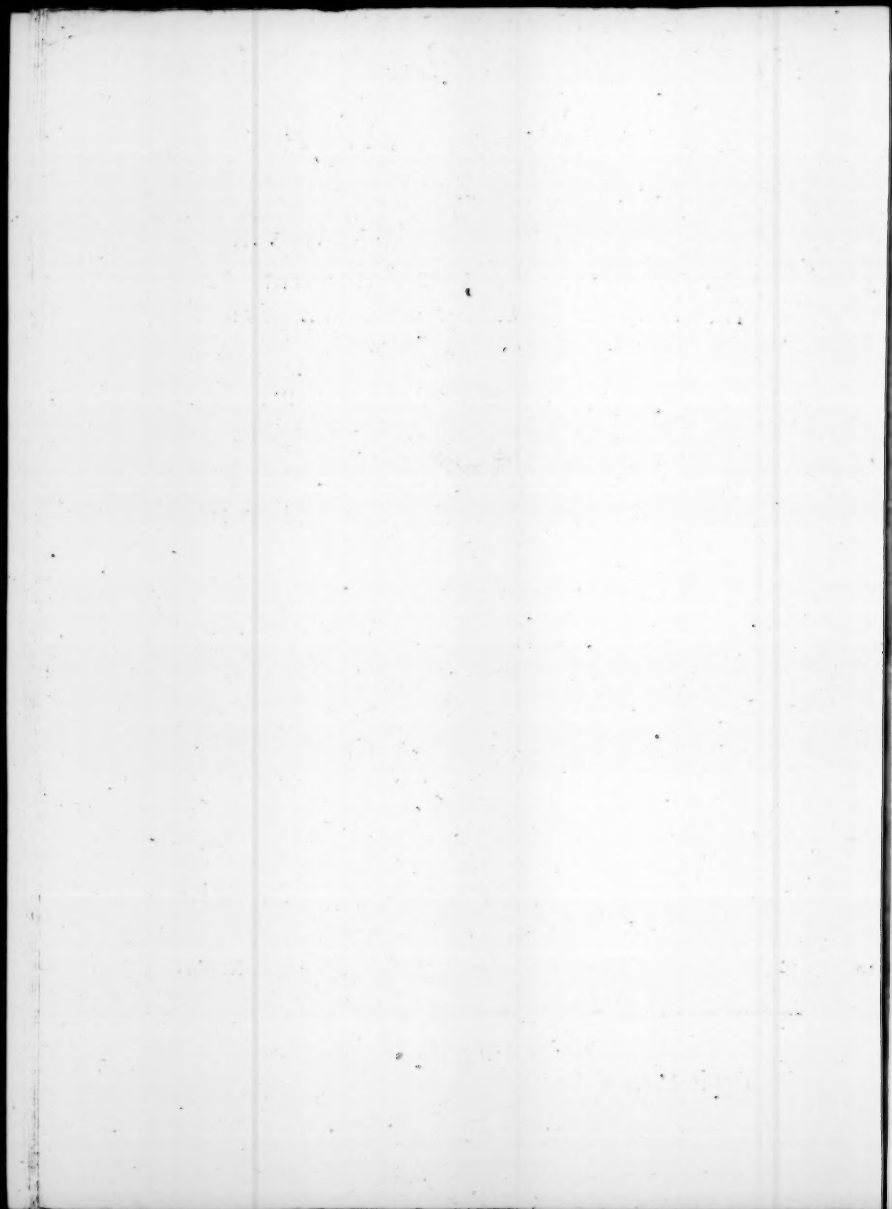
Decretum à Communibus in Parlamento conventis, ut Declaratio hæc protinus typis mandetur & edatur.

Decretum etiam, ut Concilium statim dictam Declarationem excudi curet.

Hen. Scobell Cleric. Parlamenti.

LONDINI,

Typis *Matthæi Simmons*, in vico vulgò-vocato
Aldersgate-street. 1649.

DECLARATIO

PARLAMENTI ANGLIÆ,

Quâ Errores omnes inter Rempubli-
cam Anglicanam, & Regnum Scotiæ tollere
conantur.

Die Sabbati Julii 14. 1650.

Ulamvis illatæ huic Nationi à Regno Scotiæ in-
juriz & irritationes (tam præcedentes quàm
subsequentes superioris anni Invasionem) tales
tantæque sint, ut amicalium Propositionum
missionem, à nobis præsertim, iustissimè possint
obstruere : ut appareat tamen in quantum cu-
pimus non immemores esse pristinz eorum nobiscum societatis,
in asserendo, & vindicando Religionem, Libertates publicas, & Jura
utriusque Nationis contra communem Hostem; quàm proni
quoque simus in eadem causâ prosequendâ, firmam cum illis
amicitiam colere; ut ea ratione Religionis, Libertatisque Hostes
impiis suis & exitiabilibus excidant Machinationibus; quas olim
excogitatas adhuc prosequuntur in ruinam utriusque Nationis
(optimorum saltem, & piorum hominum) dividendo, litésque
& irreconciliabiles animositates inter eos exciando; Non dedig-
nati igitur sumus Parlamento Scotiæ ultro proponere, literis
23 die Maii nuper præteriti datis (cum hoc excusis), ut Delegati
tam ex parte hujus Reipublicæ, quàm Regni Scotiæ, quàm citissimè

convenirent; ut in eo conventu particularia *Offensarum*, quarum *Compensationem* postulavimus, Exponerentur, quâ factâ *Compensatione*, ulterius *agitare*, firmumque cum illis *Fœdus* & amicitiam inire consensimus, in eum scopum, qui Epistolâ prædictâ explicatur, cui nos relegamus.

Aequo huic & amicali Proposito non aliud redditur à Parlamento *Scotiæ* responsum, quàm quod incapaces nos redderet ulterius de postulatis pristinis *agitandi*; non solum *Honorem* & *Iustitiam* nuperarum transactionum nostrarum calumniando: sed etiam præsens hujus Nationis *Regimen* à Parlamento stabilitum publicè improbando; recusant enim aliâ lege nobiscum *agitare*, quàm ut ad *Regale Regimen*, Domumque *Procerum* revertamur; quæ ambo, experientiâ docti, *jussuleramus* non solum ut *supervacanea*, sed *destructiva* etiam *libertati* illi, & *securitati*, quas populus Anglicanus tot laboribus, & impensis meruit.

Tam iniquam amicissimæ applicationis repensationem non expectare potuimus ab illa Natione, cujus plerumque actiones tantæ prudentiæ & pietatis specie velantur; nec alii causæ impetamus, nisi inusitatæ animorum *perturbationi*, quam subito evincere non potuerunt; dum reputaverint, hâc rerum *mutatione*, perditâ esse *Beneficia*, lucrâque, quæ ut antea acceperant, ita in posterum sibi pollicebantur, Regibus in Angliâ retentis. An verò hoc potius imputemus callidis eorum *artibus* insensos cives hujus Nationis *excitandi*, ut virtute *Fœderis* (à cujus *obligatione* Religiosa nullo modo illos absolverit) exteris adhærescant contra stabilitum hujus Nationis *Regimen*; exemplo etiam suo, superiore anno, cum Scotorum pars ad Arma, contra Parlamenti sui Decreta vênit; ut illegitimæ in Angliam Expeditioni (sic enim prætendebat) se opponeret. Cum tamen non tam orta fuit quæstio (ut credibiliter edocti fuimus) an Angliam invaderent; quam penès quam partem invadendi potestas esset.

Hæ, aut his similes (ut existimamus) rationes responsum illud eliciere, quod tulit postrema eorum Epistola 26 Junii data, & *Prolocutori Domus Communium* superscripta, quâ affirmant se neque illi titulum *Prolocutoris Parlamenti Angliæ*: neque huic Nationi *Reipublicæ* nomen tribuere posse, tanquam illi *Prolocutorem* esse *Parlamenti Angliæ*, vel huic Nationi se in *Reipublicæ* formam sine Rege & *Domo Procerum* redigere non liceret, sine illorum

lorum approbatione, tanquam nos soli (inter omnes Nationes) naturali illo Jure, innatâque caruissimus potestate & suscipiendi, & deponendi quamcunque *Regiminis* formam judicavimus ad salutem, securitatem, & prosperitatem nostram maximè fore conducibilem, sine veniâ vel consensu externorum. Cur titulos hos non possunt agnoscere, rationem reddunt, scilicet *propter solenne Fœdus, Tractatum, & multis Parlamentorum utriusque Regni Declarationes*. Rationem fatemur sæpiùs ab illis allegatam, utpote idoneam, sub prætextu Religionis, ad inferendum super nos *Interesse suum*. Cum aliàs in trutinâ rectæ rationis librata minimi ponderis esse apparebit.

Prætextuum verò horum *larvæ* sæpius detractæ, & adeò detectæ sunt *Fallaciæ* Argumentorum à *Federe & Tractatibus*, ut sufficiat ad ea solummodo relegare, quæ à nobis jamdudum dicta, Declaratione nostrâ 28 *Novembris* 1646. & nuper in alterâ 17 *Februarii* 1648. quas utraq; Parlamento *Scotiæ* transmisimus: adeò ut non possimus non mirari *Fœdus, Tractatus & Declarationes* his literis ex integro memorari; nisi existimant mentionem harum rerum adeò *gratam* esse *Deceptis* quibusdam inter nos, ut nuda affirmatio fidem apud illos obtineat. Quorum gratiâ ulterius respondere placuit.

Nunquam liquidò constabit, aut constare potest per quodcunque dictum est in *Federe, Tractatibus aut Parlamenti Declarationibus*, Parlamentum *Angliæ* se unquam exclusisse à libero usu & exercitio illius Juris & Potestatis, quæ inseparabilia sunt ab eo, ut supremâ hujus Nationis *Legislativâ Autoritate*, videlicet in *mutando, abolendo, aut rescindendo*, in toto, vel in parte, quicquid ad *Regimen* hujus Nationis pertinet, pro suo jure, prout bonum aut necessarium quocunque tempore judicabit.

Et certè si ejusmodi aliquod verbum (quod nusquam exstat) Parlamento potuisset excidere, quod in sensum tam iniquum detorqueri posset: non tamen existimandum est *Fœdus* ullum, *Tractatum*, vel *Declarationem* obligare posse in iis quibus Parlamentum, sine destructione Finis ipsius omnium Parlamentorum, non possit cedere.

Quibus utriusque rationibus hanc addamus; quodcunque *Scoti* ex prædictis *Federe, Tractatibus, & Declarationibus*, quod commodis suis inserviret, elicere potuissent, id totum superioris

anni *Invasione* (quâ tamen Dei favore debellati sunt) deletum & rescissum est, quoad obligationem *Angliæ*; donec illi *existentiam* novam *vitamque* concedere nobis visum fuerit. In quibus tamen sedulo cavendum nobis est, cum videamus omnia tam periculosè detorqueri in eum sensum, ut Regno *Scotiæ* jus aliquod & potestas in *leges, libertatesque Angliæ* inde accrescat.

Quod verò nos meminisse volunt, videlicet, eos, qui nunc potestatem, autoritatèque Parlamentariam in *Scotia* obtinent (quam, auxilio Imperatoris *Crumwelli*, & exercitûs sub ejus ductu, obtinuerunt) totis viribus obtituisse eorum consiliis, qui *Angliam* invadendam consueverunt; Respondemus, hujus rei memoratiorem non omnino vel expiare, vel compensare actualem illam vim & injuriam huic Nationi illatam à Parlamento *Scotiæ*, qui Autores & Jussores illius *Invasionis* fuere; quo facto, *Regnum Scotiæ* restipulari tenetur non solum ad illatam injuriam, sed etiam ad compensationem damnorum omnium, quæ inde sustinuit *Anglia*.

Hanc compensationem postulavimus pacificâ *Tractatus* viâ; quæ tamen omnino, subitoque à præsentî *Scotiæ* Parlamento, ultimis suis literis, denegata est; tanquam licitum esset Parlamento illius Regni *injuriam* facere; non item licitum Parlamento *Angliæ* compensationem injuriæ, pacifico quamvis modo, postulare. Quam verò aliarum injuriarum compensationem (ad quas enumerandas invitare nos videntur) expectavimus? cum huic tam notæ manifestæque (*Invasioni* scilicet) non aliam reddant, quam *Recriminationes*, quibus referta est ultima literarum pars; quæ ad duo capita referri possunt.

I Quod *scandalis*, & *Opprobriis* suis contra jam stabilitum *Angliæ* Regimen adhærent, eadèmq; denuo asseverant in Chartis Delegatorum suorum datis 24. *Februarii* 1648. quibus subscribunt Comes *Lothianæ*, *Joannes Cheisleyus*, & *Glendonningus*, nomine Regni *Scotiæ*. De quibus perlectis, perpensisque quid censuimus, brevi Declaratione ostensum est. Quam, ut & illas Chartas, cum hisce, typis excudi jussimus; cui tamen hoc solum addemus; si obligatio Religionis, Fideique, quæ utrique Parlamento commissâ est, justè perpensetur, non possumus non existimare Parlamentum *Scotiæ* hac inductum ratione potiùs *Propositionibus* nostris (ultimâ Chartâ explicitis) consentire debuisse, quibus
ambe

ambæ Nationes firmo Fœdere, & amicitia coalescentes, Religionem, Libertatēque à machinationibus Papistarum, & Prelaticæ maligneque factionis vindicare possent; quàm altercationibus istis duas Nationes in tantum sejungere, & (ad minimum) sibi invicem inutiles reddere; ut inde destinata communis Hostis divisionibus nostris perficiantur. In quibus certi sumus (quomodo cunque nos accusant) illos non verè & constanter instituisse fundamentis & causis non solum adunandi duas Nationes in eis (sæpius dictis) Fœdere & Tractatu præter consensum nuperi Regis initis: sed etiam bellum contra illum instituendi ad propositum finem assequendum.

Nec ideo de augmentatione Principii hujus in prosecutione Fidei nostræ querendum est; quia nuperas transactiones nostras justificat; quæ illud, in quo *Scotia* nobiscum concurrebat, non magis nunc prægressæ sunt, quàm antea, cùm conjuncta illa consilia sustinuit, quibus unanimiter contra nuperum Regem, & participes ejus arma sumpsimus, & in illo utriusque Regni responso; quod consentire non potuimus Majestatem ejus muneri suo Regali restituendam esse, priusquam Regnis suis compensationem fecerat pro sanguine tot innocentum subditorum in omnibus suis ditionibus, mandatis & Commissionibus ejus fuso, & quod bellum *Hyberniæ* fovisset & produxisset.

2 Secundo Recriminationis eorum capiti, ubi aiunt, manifestum est nuper in *Anglia* Regressionem fuisse, & desertionem fundamentorum eorum, & Principiorum, quibus primò obligatum est utrunque Regnum, Respondemus, Rationi & Justitiæ consentaneum fuisse, illos, priusquam nobis positivè tam grave crimen infixissent, operam saltem aliquam dedisse memorando nobis Principia illa, quæ nos deseruisse arguunt. Non enim nobis apparet (post seriā reputationem omnium, quæ objectat Parlamentum *Scotiæ*) Regressionem aliquam fuisse à Principiis (sic propriè dictis) illis, quæ primò utramque Nationem obligabant. E contrario non dubitamus, quin manifestò omnibus, qui non præjudicio occupati sunt, elucescat, nos tantum abfuisse à regrediendo, ut progressi simus in eorum prosecutione; & discrepantiam hanc inter nos & *Scotos* ortam esse, non à nostrâ Regressionē à Principiis istis, sed ab eorum consentiā, non prosecutione communem illum propositum Finem, cui mutuò obligati fuimus, nempe securitatem Re-

Religionis, & publicæ Nationum *Libertatis* præcipuè; aliarum verò omnium Rerum, prout cum illis consistunt, aut subserviunt illis. Notum verò cunctis est summum *Finem*, ante principia alia *primum esse intentione*. Cui dum adhæserimus, licitum est mediis quibuscunque ad eum assequendum idoneis uti. Cum igitur supremus omnium *Regiminum finis sit Bonum Populi*; in quo Bono primum obtinet locum *recta cognitio & veneratio Dei*; causa omnium mutationum (ut nobiscum fuit) ea esse debet, quæ tendit ad illum *Finem*, qui *Principium* fuit mutæ Nationum obligationis. Qui certè *Judicio* insurget contra eos, qui spontanei hujus Principii desertores sunt. Cavendum igitur est nè errantes *superstruēdas Principia* vocemus. *Finis* enim *primum & perfectissimum est Principium*; media *subordinata*, & *mutabilia* sunt, quoties non satis ad *Finem* operantur.

Quæ verò *positivam Regiminis constitutionem Principium* esse existimant, & illi adhærescere (quamvis à suprema autoritate mutæ) conscientia teneri homines; manifestum erit (seriâ pensatione) illos plus *Dominantium commoda*, quam *populi gubernati bona* stabilire. Ubicunque verò *Populi salus particularibus Dominantium emolumentis prælata* est; in illis Nationibus non inusitatum fuit præcedentes Regiminis formas deponere, aliâsq; introducere; quamvis licitum esse nobis negant æquis iisdem fundamentis *Monarchiam in Rempublicam transmutare*.

Quoniam etiam à Parlamento *Scotiæ* propositum est ut nupere *transactiones in Anglia contra Fœdera & Tractatus improbentur* (quemadmodum ab illis illegitima *Invasio Angliæ*) & ut quicunque *pristinas professiones suas, & Principia deseruerunt, ad ea revertantur*; existimamus Propositum hoc omitti potuisse, donec nobis demonstrassent *transactiones nostras talem meruisse improbationem*: aut saltem donec in eandem angustias redacti essemus, ac illi, cum superioris anni *Invasionem improbaverint*. Quæ tamen improbatio non à visibili Nationis illius autoritate facta est, donec *Exercitus Scotticus in Anglia debellatus esset*, & pars magna *Excercitus nostri in illud Regnum ad prosequendam Victoriâ proficisceretur*.

Declarant ulteriùs, quòd nulla *mutatio, vel revolutio rerum absolvere possit alterutram Nationem à Fœdere & Tractatibus, &c.* Hanc doctrinam non possumus admittere, dum recens adeò sit *memoria*

moria hostilitatis ejus Regni in Angliam superiore anno neque adhuc securi sumus (quamvis contrarium profitentur) quin illi, qui tam faciliè præjudicant, & censuras tam iniquas de transactionibus nostris pronunciant, brevi eò deveniant, ut zelo suo Monarchiam sustentent, & palàm se adjungant (ex propria sua *Fæderis* inter pretatione) Hosti communi, Papistis, Præsulibus, & Malignis; quorum potentia, & perniciosis machinationibus obviam ire summus erat *Fæderis & Tractatum* finis. Quod si accidat illos in talem mutationem perducì, absoluti tunc erimus (procul dubio) illorum sententiis, sicut nunc nostris sumus.

Optamus porro ut nulla posthac contraria necessitas illos Papisticæ, Prælatiæ, & Malignæ parti acclinare cogat, sicut necessitas illa superiore anno eosdem impulit non solummodo se adjungere & applicare, sed salutem etiam debere, & agnoscere illis, contra quos antea (sicuti nunc etiam faciunt) ut Sectarium exercitum declarassent.

Hanc conatum nostrorum rationem reddere idoneum judicavimus, ut rebus rectè intellectis, ansas omnes discrepantiæ inter nos & Scotiam præriperemus; idque viâ pacificâ. Ex qua si jam divertemur, verè affirmare poterimus, non nobis vitio vertendum esse. Nec dubitamus quin omnes in hac Republica, qui protectionem ab illa sperant, & salutem Angliæ optant, experfecti tandem fallaces istas, & futes allegationes contra nos actionesque nostras internoscant, præmoniti, nè se machinationibus illis (quomodocunque velatis) adjungant; quæ solummodo ad fovendas, & renovandas divisiones domesticas, & Exteriorum lucrum spectant adempto nobis fructu omnium laborum, quos per multos annos, tantis sanguinis & thesauri impensis exantlavimus.

Delegatorum Scotiæ ultima Charta.

Anno Domini 1642 & postea, anno 1643 cum præpolestabant in hoc Regno Pontificiæ, Prælatiæ, & malignæ Partes; Honoratissimæ Domûs Parlamenti Chartæ nonnullæ, & Declarationes Regno Scotiæ impertiebantur, quibus eos statum differentiarum hic edoceret, auxilia quoque & copias in hoc Regnum invitarent. Quibus Declarationibus aliisque Chartis affirmant, & Declarant, Exercitum Parlamenti comparatum esse pro defensione Religionis, Regis Personæ, Honoris, & Dignitatis, Privilegiorum Parlamenti, Juris, & libertatis subditorum; & ut mutationi religionis obstaret. Hostibus in animo fuisse Religionem per totam Insulam corrumpere, & alterare. Eos in Scotiâ incepisse, scientes eadem fata utrumque Regnum manere. Eos nunc solummodo conatuum suorum modum invertisse, facilius existimantes utrumque perdere, si contra Parlamentum Regnumque Angliæ prævalebant, quòd quodcumque Religio uno Regno subversa vel mutata sit, facile id in altero fiet; cum Religio vinculum & fundatio utriusque Regni felicitatis sit; quòd quæcumque corruptiones in Angliâ radices agant, citissime venenum suum, & contagionem in vicinam Scotiæ Ecclesiam diffundent.

Declarant verum controversiæ statum esse Religionem, in qua reformatâ tantum sibi zeli & fervoris esse, ut nihil in prioribus, vel posterioribus Scotiæ Declarationibus referatur, quod illi serio non conati sint efficere.

Enixè rogant à concilio generali, ut auxilia Domibus Parlamenti à Regno Scotiæ expediant; eâ scilicet ratione, quòd hinc multum promovebitur Dei cultus, magnus itidem honor illis accrescet, ut instrumentis gloriose Reformationis, non hac tantum Insulâ, sed ulterius forsitàn extendendæ in alias Ecclesias, sub Antichristiana servitute oppressas, & Pontificiæ, Prælatiæque factionis Tyrannide.

Laudant prudentiam & fidelitatem generalis Concilii Ecclesiæ Scotiæ, quòd ea proposuerint, quæ conducere possint ad arctiorem, firmioremque unionem duarum Ecclesiarum, & Nationum Angliæ & Scotiæ, servando veritatem, & puritatem reformatæ Re-

Religionis, non solum contra *Papismum*, sed quascunque etiam *Superstitiones, Sectas, & innovationes.*

Declarant etiam *Reformationem Ecclesiastici Regiminis*, & discipline præcipuum esse & destinatum Domorum Parlamenti scopum. In cujus perfectione, quamvis multas interruptiones & oppositiones invenerint; & adhuc in tempestate, & conflictu sint; pacem tamen, libertatem, & salutem, quas Deus *Scotiae* concessisset, intuentur, tanquam similis misericordiae Arrham, quam idem Deus bono suo tempore illis etiam destinavit; *Spes*antes Deum cunctos eorum Conatus pro plenâ Reformatione omnium, quæ ad Religionem spectant, perfecturum. Profitentes etiam vehemens desiderium Unitatis in Religione, partibus maximè essentialibus, doctrinæ, venerationis, & disciplinæ; ut duo hæc regna arctius conjuncta, frui possint Majestatis ejus facili, securo, & salutarî Regimine; & populus liberiori Communione in omnibus sanctis exercitiis, & officiis adorationis. Ut constantior etiam sit securitas Religionis contra sanguineas *Papistarum* conjurationes, & subdolos errores *Sectariorum.*

Remonstrant procul esse ab eorum intentionibus & desideriis aurea fræna disciplinæ Ecclesiasticæ relaxare, & permittere ut privati homines particularium Congregationum qualibet leiturgiæ formâ pro libito utantur: sed idoneum judicant conformitatem esse per totum Regnum Normis, quas lex imperat, secundum Dei verbum. Protestantur, in præsentia omniscientis Deitatis, Officia illa, quæ præstare cupierunt Domino Regi suo, & Ecclesiæ, Regnôque ejus, stabiliendo pacem publicam, & prosperitatem Majestatis ejus, Regnorumque suorum, fuisse, & semper fore solum consiliorum omnium, & conatuum eorum scopum, quo liberi à privatis & personalibus vel cupidinibus, vel passionibus permanere statuunt.

Frequentem faciunt mentionem Protestationis eorum factam à singulis utriusque Domûs Membris, quâ promiserunt, præsentia Omnipotentis Dei, Majestatem ejus defendere; denegantes intentionem ullam inferendi vim personæ ejus, quæ carissima illis & semper fuit, & erit.

Declarant porro se auxilium *Scotiae* expectare in causâ hujus defensionem. *Papisticæ* enim Partis præpollentia necessario illos involvet eadem Religionis permutatione, quæ in Anglia fiet, aut bello adversus Angliam pro defensione Religionis

& Libertatis suæ. Profitentur porro, coram æterno Deo, salutem Religionis, legum, & libertatum in hoc, reliquisque Majestatis ejus Regnis summum esse consiliorum suorem finem absque ulla intentione lædendi Majestatis ejus vel personam, vel justam potestatem. Certos se esse Deum, hominésque detestari monstruosam illam & injuriosam accusationem utriusque Domûs Parlamenti, tanquam ruinam non solum Regiæ personæ, sed ipsius Monarchiæ designassent; & totum appellant mundum, an aliquid gravius in eos dici potuisset.

Declarationes hæc & *solennes Protestationes* Regno Scotiæ impertiebantur, priusquam Parlamenti bello se implicuerunt Scoti. *Solenne etiam Fædus* inter utrumque Regnum factum est pro defensione Religionis, & uniformitate in confessione Fidei, Ecclesiastici Regiminis formâ, Directorio Cultûs, & Catechismo; pro extirpatione Papismi, Superstitionis, Hæreseos, Schismatis, Profanationis, & omnium, quæcunque sinceræ doctrinæ, & potentiæ Pietatis adversa sint; pro conservatione Juris & privilegii Parliamentorum, & libertatis subditorum; necnon pro honore & prosperitate Regis, & posteritatis ejus, & pace salutæque Regnorum.

Anno 1646, postquam fractæ sunt vires & potentia Hostium, Communium Domus, 17 Aprilis, Declarationem edidit (quam etiam singulis Parochialibus Templis affigendam curavit) quâ seipso vindicant à depravationibus quibusdam, & falsis actionum suarum Repræsentationibus; quibus accusari videntur, quasi mirificis eorum successibus à Deo datis malè uti statuissent, contra quàm antea professi sint; quasi à primis (cùm susceptum est bellum) intentionibus deviant, aut eas excederent, quasi à *solenni Fædere*, & *Tractatibus* inter duo Regna recederent; quasi funestas distractiones producere statuerent, quo fundamentalem Regni constitutionem alterarent; quasi Ecclesiæ Regimen laxum, instabilitumque relinquerent; & eandem excercerent arbitrariam potestatem in fortunas, Personasque subditorum, quam abolere placuit Parlamento, extirpatione Supremæ Commissionis, Cameræ stellatæ, aliarumque ejusmodi curiarum, regulatâ etiam Concilii Regii exorbitatione.

Declarant porro veras eorum, & sinceras intentiones esse, & fore, Religionem in puritate ejus secundùm *Fædus* stabilire; anti-
quum

quum etiam & fundamentale hujus Regni Regimen à Rege, *Proceribus, & Communibus* sustentare.

Mense Novembris 1647, cum Communium Domui oblata est Petitio superscripta *Supreme Nationis Autoritati*, cum libello annexo, cui titulus, *Consensio populi pro firma pace, super fundamenta Juris communis*, (quam consensionem eandem esse comperimus, perlectis utrisque, cum consensione illà nuper edità) Communes declararunt *Contenta Chartis illis destructiva esse ipsi Parliamentorum essentia, & fundamentali hujus Regni Gubernationi*. Literas quoque Imperatori mittunt, ut negotii illius transactionem in exercitu suo examinaret, & rationem Parlamento redderet. Cùmque alia Petitio superscripta *Supreme Autoritati Angliæ, Communibus in Parlamento conventis* oblata est, 22 die ejusdem mensis; Decretum est à Communibus Petitionem illam seditiosam, & percontumacem esse approbationem & prosecutionem prioris Petitionis, & annexæ Chartæ, cui titulus, *Consensio Populi*, quæ antea judicata fuit *destructiva ipsi Parliamentorum essentia, & fundamentali hujus Regni gubernationi*. Aliæ quoque literæ Imperatori missæ, quibus diligentiam ejus agnoscunt, morte plectendo seditiosum militem, qui *Consensionis* illius promotor fuit, apud stativa castra prope *Ware*. Gratias quoque Imperatori agunt, rogantes, ut negotium illud usque ad imum scrutetur, & de Re is illius criminis, prout illi vitum fuerit penas condignas, & exemplares sumat.

Contra has tamen *Declarationes, Protestationes, Juramenta, & Fœdera*, magno dolore nostro, & stupore comperimus, quòd, Dissensum suum Regno Scotiæ Protestante, Rex violentà morte sublatus est. Decreta (quæ Acta Parlamenti vocantur) typis promulgata sunt, quæ vetant Principem Walliæ horum Regnorum Regem denunciari.

Communes nunc Westmonasterii sedentes (postquam multa Domus illius Membra incarcerationi, vel vi seclusa fuissent, aut se necessitate coacti subtraxissent, eò quòd in Comitibus liberè agere non licuit) Regale Munus, & Domum Procerum aboleverunt, autoritatem Parlamenti sibi vendicantes, & sub illa specie Potestatem, Juramenta omnia Fidelitatis, quibus Regi tenebantur, annihilantes, etiam *Fœdus* ipsum, à quo Conscientias hominum nulla Potestas terrena potest absolvere.

Comperimus quoque conatus, & consilia sustentandi licentiosam nimis libertatem, & impiam cujusvis Religionis professionem, ut apparet libello nuper edito, cui titulus *Consensio Populi*. Contra quem 26 die Januarii præteriti Testimonium præsentavimus Delegatorum Concilii generalis Ecclesiæ Scoticæ, approbatum à Parlamento ejusdem Regni.

Si honoratæ Domus Parlamenti, à quibus Declarationes, & Protestationes prædictæ factæ sunt, sedere, liberèque transigere permixtæ essent; certò scimus non talia, qualia jamjam vidimus, transacta fuissent, nec tam periculosas alterationes, vi & voluntate factas, timeremus. Audacter affirmare possumus illos, magis memores Declarationum suarum & *Fæderis*, fore consiliis fratrum suorum Scotiæ auscultaturos. Quamvis ergò ab illis, qui nunc gubernant, cuncta quæ antea proposuimus, neglecta fuere (ideòque eorum quæ deinceps dicemus, nullam habitam fore rationem expectemus) in prosecutione tamen præceptorum nobis à Parlamento Scotiæ, officio tenemur postulare, ut permissio nulla sit Idololatriæ, Papiismi, Præsulatûs, Hæreseos, Schismatis, profanationis; ut nulla fiat mutatio fundamentalis hujus Regni constitutionis, & Regiminis per Regem, Proceres, & Communes; ut nihil fiat, quod Regis *Caroli secundi* successioni deroget, qui justus & legitimus horum Regnorum Hæres est; sed ut liberis utriusque Domus Parlamenti Consiliis Reformatio Religionis, & in ea uniformitas, secundum *Fædus*, stabiliatur; speciatim ut stabiliantur Regimen Presbyteriale, Confessio fidei, Directorium venerationis, & Catechismus; ut agnoscatur Jus *Caroli secundi* in his Regnis, & satisfactio utrique Regno facta, ad Regale suum Munus admittatur. Quod si, contra nostros conatus, & ardentia desideria, Communes nunc Westmonasterii sedentes aliter in prædictis omnibus, vel aliquibus progredientur, nos nomine Parlamenti & Regni Scotiæ, hisce dissentimus, & solenniter protestamur, ut insontes simus, coram Deo & hominibus, malorum, confusio, miseriæ, & calamitatum, quæ dittractis hisce Regnis evenire possint.

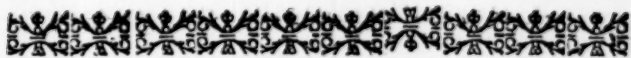
Feb. 24. 1648.

Lothian.

Jo. Cheisley.

Guil. Glendonning.

Parla-

Parlamentum *Angliæ*, acceptâ Chartâ

24 Februarii 1648. datâ, subscriptâ à Comite

Louthiano, *Joanne Chesleio* Milite, & Magistro

Glendonningo nomine Regni *Scotiæ*; Eadêmque
seriò pensitatâ

DEclarant prædictam Chartam multa continere
scandala, & *Opprobria* contra justas hujus Parla-
menti Progressiones, & *Assumptionem Potestatis*, ex
parte illius Regni, in *legos*, & *Regimen* hujus Nationis,
summo ejusdem dehonestamento.

Denno, declarant Inventoribus, & subscriptoribus
ejusdem inesse *studium* excitandi seditiones, & fundamina
novi, cruentique belli in hac Natione, ut sub speciosis
prætextibus illâ Chartâ contentis, occasionem lucrifaci-
ant iterandi nuperam eorum perfidiosam *Invasionem*. Ul-
terius *Declaratum* est, quòd quicumque in *Angliâ*, vel
Hyberniâ, vel sub eadem Ditione agentes, *adjungent* sese,
adherescunt, aut *auxilia* spontanea præstabunt prædictis
ullis Inventoribus, & Subscriptoribus de Regno *Scotiæ*, in
prosecutione fundaminum in prædictâ Chartâ jactorum,
pro excitatione novi cruentique Belli in hac Natione,
Rebelles sunt, & *Perduelles* contra *Rempublicam Angliæ*, &
in illos ut *Rebelles* & *Perduelles* statutum erit.

Henricus Scobell,
Cleric. Parlamenti.

Literæ

Literæ Parlamenti *Angliæ*

A D

Parlamentum *Scotiæ*.*Domini, Generosique !*

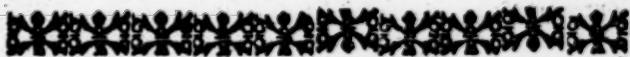
MAndatum est mihi à Parlamento *Angliæ*, ut id postulem, ut per Dominationem vestram Parlamento *Scotiæ* innotescat, multa nos habere justæ Offensionis, ex parte hujus Nationis & Reipublicæ, quæ nota faciamus, & quorum *compensationem* postulemus à Parlamento & Regno *Scotiæ*. Quæ sigillatim commemorare (utpote vulgò nota, & memoria satis recenti) non necessarium ducimus; cupidi imprimis satagendi, ut *Compensatio* viâ pacificâ fiat. Proponimus ergo, ut *Delegati* ex parte utriusque Nationis constituti, idoneo aliquo loco, mutuo consensu, conveniant. Cui Conventui *Delegati*, ex parte hujus Reipublicæ, à Parlamento *Angliæ* mittentur; instructi ad particularia illa, de quibus conqueruntur, recensenda. Quibus si *satisfiet*, Parlamentum *Angliæ* lubenti animo Delegatis suis ulteriorem dabit Potestatem, cum instructionibus ad agitandum, & concludendum firmum, arctumque Fœdus amicitiae inter utramque Nationem. Quo fiet, ut (Deo concedente) conserventur hæ Nationes in Pace perpetua & felici fructu Religionis in puritate ejus, & civilis Libertatis, non obstantibus multis illis, impiisque machinationibus, quas nunc tam secreti quàm aperti Hostes utriusque Nationis contra illas moliuntur. Hæc summa Mandatorum mihi est, si præterea tantum Parlamentum *Scotiæ* rogavero, ut Responsum suum per hunc Nuntium, qui eò solùm missus est, reddant.

Servus vester humillimus

*Westmonasterii 23
die Maii 1650.*

*GUILIELMUS LENTHAL
Prolocutor Parlamenti Angliæ.*

Re-

Responsum Parlamenti Scotiae.

Ordines Parlamenti hujus Regni literas acceperunt dat. 23 die Maii 1649 signatas à Te, in *Prolocutore Parlamenti*, & scriptas nomine *Anglicanae Republicae*. Quos Titulos, propter *Fœdus, Tractatus, & Declarationes* complures Parlamentorum utriusque Regni, non possumus agnoscere.

Quoad earum contenta, multa illa iustæ offensionis, in quibus *compensatio* ab hoc regno postulata est, generaliter tantum nominata, responsum particulare non bellè possunt accipere. Quòd si generalibus illis dictis intellecta sit nupera illegitima *Invasio Angliæ*, tunc rogant, ut *Protestationis* suæ contra *Illam* in Parlamento, & *Oppositionis* illi postea ab eis etiam in armis factæ (quæ arma non deposita fuere, donec *Præsidia Bervici, & Carleole* Regno *Angliæ* reddita sunt) recordemini; unà cum literis Communium Domus, generali hujus Ecclesiæ Concilio scriptis tertio die Augusti 1648. Quòd etiam Imperator *Crumwellus* autoritate instructus ab utràque Domo Parlamenti, quinto die præteriti Octobris, Ordinibus hujus Regni representavit injurias Regno *Angliæ* prædictæ *Invasione* illatas, atque illinc postulavit, ut nomine Regni Scotiæ securitatem præstarent nullo eorum, qui *Invasione* illà vel agentes vel consentientes fuissent, publico aliquo munere deinceps functuros, quòd non solum concessum, confirmatumque in Parlamento fuit; sed Acta omnia, pro illius *Invasione* prosecutione, abolita sunt, & Progressiones illuc spectantes publice improbatæ. Quòd si aliæ aliquæ injuriæ nobis innotescant, parati erimus, tale Responsum, quale Potestatis iustè satisfaciât, reddere.

Si verò *Obligations Religionis, Fidelitatis Regi, & mutæ inter duo Regna amicitie* impartiarè considerentur, secundum solenne *Fœdus, Professiones, & Declarationes* utriusque Regni, Ordines Parlamenti iustam sibi esse conquerendi causam existimant de nuperis in *Angliæ* transactionibus, de Religione, de

sublato Rege, de mutato fundamentalis Regni illius Regimine. Contra quæ & Ecclesiæ, & Regni hujus Delegati Protestationes & Testimonia sua dederunt, quibus adhuc adhærescunt. Quoniam autem manifestum est nuper in Angliâ Regressionem fuisse, & desertionem Fundamentorum & Principiorum, quibus primò obligatum est utrumque Regnum; à Parlamento hujus Regni propositum est, ut nuperæ transactiones in Angliâ, contra Fœdus & Tractatus, improbentur; quemadmodum hic improbata fuit Invasio Angliæ; & ut quicunque pristinas Professiones suas, & Principia deseruerunt, ad ea revertantur. Quibus jactis fundamentis, contenti sunt Ordines potestatem dare Delegatis ex parte hujus Regni, agitandi cum Delegatis utriusque Domûs Parlamenti Angliæ (dum liberè sedeant) de omnibus justæ quærimoniæ, quæ ab alterutrâ Natione alteri objectentur; Potestatem etiam dare reparandi, & compensandi, nec non faciendi quicquid ulterius conducere possit ad continuandam felicem Pacem & Unionem inter duo Regna. Quæ nullis unquam fundamentis tam certis stabiliri possunt, quam pristinis Tractatibus, & solenni Fœdere: à quibus ut nulla mutatio, vel revolutio rerum absolvere potest Regnum alterutrum: ità nullus unquam successus qualiscunque (sic Deo confidimus) nos ab illis divertere valebit. Sed ut maxima nobis hætenus cura fuit, ità in futurum (Deo juvante) erit, liberos nosmetipsos servare alterutrinque, ut nec ex parte hac, Papisticæ, Prælatiæ, & Malignæ factioni nos adjungamus: nec ex alterâ illis, qui hostes sunt fundamentalis Regiminis per Regem & Parlamentum, & qui Errores, Hæreses, & Schismata sustentant. Nihil aliud est mihi in mandatis à Parlamento hujus Regni, nisi ut significem nullum literis eorum datis quinto die Martii præteriti redditum esse Responsum.

Servus vester humillimus

Edenburghi 26
Janii 1649.

Londoun Cancellarius,
Præses Parlamenti.

FINIS.

